

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., B., zastúpeného advokátkou Mgr. Z. Z., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV a jeho uznesením č. k. 16 C 109/2010-105 zo 7. júna 2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho uznesením č. k. 14 Co 367/2011-119 z 31. januára 2012 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením

č. k. 16 C 109/2010-105 zo 7. júna 2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením č. k. 14 Co 367/2011-119 z 31. januára 2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. mája 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol zamestnancom S. t. (ďalej len „žalovaná“). Táto mu dala výpoveď z pracovného pomeru doručenú 4. júna 2003. Sťažovateľ podal okresnému súdu žalobu o určenie neplatnosti tejto výpovede. Argumentoval tým, že žalovaná neprerokovala výpoveď s odborovou organizáciou a nesplnila ani ponukovú povinnosť voči sťažovateľovi. Rozsudkom okresného súdu č. k. 12 Cpr 26/03-171 z 25. októbra 2005 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá s konštatovaním, že sa preukázali všetky hmotnoprávne predpoklady výpovede. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Argumentoval tým, že sa okresný súd vôbec nezaoberal skutočnosťou, podľa ktorej organizačné zmeny zahŕňajúce aj zníženie počtu zamestnancov vrátane zrušenia pracovného miesta sťažovateľa neboli v rozpore so zákonom v čase doručenia výpovede schválené R. s. t. Namietal tiež, že sa nevenovala dostatočná pozornosť skúmaniu reálnej možnosti žalovanej ďalej ho zamestnávať. Napokon vytkol, že nedošlo k prerokovaniu výpovede s odborovým orgánom. Rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 473/05-209 z 15. februára 2007 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie o nadbytočnosti pracovníkov patrilo podľa zákona do právomoci riaditeľa žalovanej, výpoveď bola prerokovaná s odborovou organizáciou formou výmeny informácií a napokon jednoznačne sa preukázala nemožnosť žalovanej sťažovateľa ďalej zamestnávať, lebo v tom čase žiadnu voľnú pozíciu nemala.

Dňa 24. marca 2010 sťažovateľ podal návrh okresnému súdu na obnovu konania vedeného pôvodne okresným súdom pod sp. zn. 12 Cpr 26/03. V návrhu poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodnutia nebol skutkový stav ustálený dostatočne na to, aby sa dalo posúdiť, či boli informácie o zamýšľaných opatreniach poskytnuté žalovanou odborovému orgánu dostatočné, jasné a zrozumiteľné tak, aby odborový orgán mohol k výpovedi zaujať kvalifikované stanovisko. Uznesením okresného súdu č. k. 16 C 109/2010-105 zo 7. júna 2011 bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý s odôvodnením, že podmienky na povolenie obnovy konania neboli splnené, pretože

skutočnosti a dôkazy uvedené sťažovateľom boli okresnému súdu známe už v čase pôvodného rozhodnutia a skutkový stav bol v tom čase dostatočne zistený a ustálený. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že v pôvodnom konaní sa nezisťovali všetky skutočnosti, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie vo veci a ani sa nežiadali všetky listinné dôkazy. Súdy sa nezaoberali rozporom v predložených listinných dôkazoch, pričom v pôvodnom spise sa nenachádzajú všetky listinné dôkazy tak, ako tam mali byť doložené. Uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 367/2011-119 z 31. januára 2012 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené s tým, že podmienky na pripustenie obnovy konania neboli splnené, pretože namietaná neúplnosť listinných dôkazov bola v pôvodnom konaní prerokovávaná a sťažovateľ o danej skutočnosti mal vedomosť. Súdy v pôvodnom konaní riadnym spôsobom odôvodnili svoje právne názory vychádzajúce z relevantného právneho vyhodnotenia skutkovej situácie. Podľa názoru krajského súdu o skutočnosti, že odborovej organizácii nebol predložený aktuálny zoznam prepúšťaných zamestnancov, jednoznačne vypovedala svedkyňa G. Na základe jej výpovede bolo treba dospieť k záveru, že skutková okolnosť neúplnosti zoznamu prepúšťaných zamestnancov bola prerokovávaná a o tejto mal sťažovateľ vedomosť, keďže pri výsluchu svedkyne G. bola prítomná jeho právna zástupkyňa, ale tiež aj vzhľadom na možnosť sťažovateľa nahliadnuť do spisu. Krajský súd taktiež poznamenal, že sťažovateľ v podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu nenamietal ako jeden z odvolacích dôvodov neúplné zistenie skutkového stavu.

V rámci konania o povolenie obnovy na pojednávaní 15. marca 2011 právna zástupkyňa sťažovateľa poukázala na skutočnosť, že podľa znenia zápisnice o pojednávaní zo 16. septembra 2004 mal byť oboznamovaný menný zoznam zamestnancov z 19. mája 2003, hoci sa tento v spise vôbec nenachádzal. Nachádzal sa tam len sprievodný list s jednou stranou ako prílohou. Pritom zoznam zamestnancov mal mať 24 strán. Právna zástupkyňa sťažovateľa predložila vtedy dohodu o zmene pracovnej zmluvy Š., ktorého pracovné miesto bolo zrušené, avšak jeho meno sa v zozname z 19. marca 2003 nenachádzalo a 15. marca 2003 s ním bola uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy. Na tomto pojednávaní sťažovateľ uviedol, že 16. februára 2010 sa z denníka S. dozvedel o prípade Š. Následne sa obrátil na právnik, ktorý začal vec riešiť. Na ďalšom pojednávaní

7. júna 2011 právna zástupkyňa sťažovateľa predložila viaceré rozhodnutia súdov v iných konaniach, v ktorých boli iní zamestnanci žalovanej úspešní. Poukázala na to, že tieto listinné dôkazy v čase pôvodného konania neboli známe. Z rozhodnutí ústredného riaditeľa žalovanej vyplýva, že bolo zrušených 1125 pracovných pozícií, ktoré boli obsadené, pretože neobsadené pozície boli zrušené už skôr. Odborovej organizácii bol však 19. mája 2003 doručený zoznam nadbytočných osôb v celkovom počte 1003. Okrem toho v zozname nadbytočných osôb nefiguruje Š. zastávajúci pozíciu šéfproducenta, ktorá bola zrušená. Je preto zrejmé, že bez úplného zoznamu okresný súd nemohol dostatočne ustáliť skutkový stav, keďže nemohol mať vedomosť, či bolo rovnaké pracovné miesto, aké zastával sťažovateľ, zrušené napr. na pracovisku v B. alebo v K. Navyše Š., ktorý na zozname vôbec nefiguruje, hoci jeho pozícia bola zrušená, uzatvoril dohodu o zmene pracovnej zmluvy. Uvedené skutočnosti, rovnako aj ďalšie listinné dôkazy predložené v rámci konania o povolenie obnovy neboli v čase pôvodného konania sťažovateľovi, ale ani okresnému súdu známe. Preto je zrejmé, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré sťažovateľ bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní.

Sťažovateľ v pôvodnom konaní namietal nesplnenie ponukovej povinnosti. Nemal však k dispozícii dôkazy, ktoré založil do spisu až počas konania o obnove, keďže predtým o nich nevedel. Nemal pritom ani reálny prístup k celému zoznamu prepustených zamestnancov, lebo týmto disponovala výlučne žalovaná. Rovnako až neskôr došlo k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci Š. proti žalovanej. Preto ani toto rozhodnutie nemohol sťažovateľ v pôvodnom konaní použiť. Pritom právny názor najvyššieho súdu o vplyve neúplnosti zoznamu prepúšťaných zamestnancov na prerokovanie prepúšťania s odborovým orgánom môže privodiť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Neúplnosť zoznamu umožňuje dospieť aj k záveru, že žalovaná vytvárala pracovné miesta, ktoré ponúkala iným osobám, avšak sťažovateľovi žiadnu prácu neponúkla. Aj v uznesení najvyššieho súdu vo veci F. proti žalovanej sa konštatuje existencia voľných pracovných miest, na ktoré boli prijatí noví zamestnanci.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 16 C 109/2010 a krajským súdom pod sp. zn. 14 Co 367/2011 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu zo 7. júna 2011 a krajského súdu z 31. januára 2012 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 € z dôvodu straty právnej istoty a dôvery v právny poriadok. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 14 Co 367/2011-119 z 31. januára 2012 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 109/2010-105 zo 7. júna 2011. Sťažovateľ v návrhu na obnovu konania tvrdí, že v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho súdneho poriadku sú tu skutočnosti a dôkazy, ktoré nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, a tieto mu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Touto skutočnosťou je, že v konaní nebol dostatočne ustálený skutkový stav v otázke možnosti zaujatia riadneho stanoviska odborovej organizácie k výpovedi pre sťažovateľa. Sťažovateľ pritom vychádzal z právne aj skutkovo totožného konania vo veci Š. proti žalovanej, kde súdy ustálili skutkový stav na základe širšieho katalógu dôkazov ako v prípade sťažovateľa. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Cdo 255/2008 z 19. mája 2009 ustálil, že žalovaná 19. mája 2003 vyhotovila a doručila odborovej organizácii zoznam uvoľňovaných zamestnancov (vrátane sťažovateľa), avšak tento zoznam nebol v tom čase aktuálny, pretože viacerí zamestnanci uzatvorili so žalovanou dohodu o skončení pracovného pomeru. Odborová organizácia preto požiadala o predloženie aktuálneho zoznamu, žalovaná však na túto žiadosť nereagovala. Sťažovateľ poukázal na vyslovený právny názor najvyššieho súdu konštatujúci, že výpoveď bola daná Š. v čase, keď nebol ustálený zoznam prepúšťaných zamestnancov, a z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k riadnemu prerokovaniu výpovedí jednotlivých uvoľňovaných zamestnancov. Tento názor najvyššieho súdu môže podľa sťažovateľa privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podľa názoru krajského súdu námietka sťažovateľa nemôže obstať. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu. Predstavuje teda výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, a preto je prípustnosť tohto opravného prostriedku značne obmedzená. Právoplatné rozhodnutie súdu

možno napadnúť obnovou konania len z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určenej lehote. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Cdo 255/2008 z 19. mája 2009 konštatoval skutkový stav, ktorý je totožný so skutkovým stavom v konaní vedenom sťažovateľom. Podľa najvyššieho súdu za prerokovanie výpovede s odborovou organizáciou nie je možné považovať iba predloženie menného zoznamu zamestnancov, ktorým bude daná výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Postup odborového orgánu, ktorý požiadal žalovanú o doplnenie, resp. aktualizáciu zoznamu zamestnancov vzhľadom na skutočnosť, že po dodaní zoznamu došlo k rozviazaniu pracovného pomeru viacerých zamestnancov dohodou, nie je možné považovať za rozporné s právnymi predpismi. Tým, že žalovaná neposkytla odborovej organizácii žiadané doklady, konala v rozpore s dobrými mravmi a odborovej organizácii odobrала možnosť vyjadriť sa s kompletnou znalosťou problematiky. Krajský súd sa zaoberal najmä tým, či skutočnosť, že zoznam zamestnancov nebol úplný, bola sťažovateľovi známa už v pôvodnom konaní. Podľa názoru krajského súdu ak sťažovateľ o tejto skutočnosti nevedel a dozvedel sa o nej až z rozhodnutia najvyššieho súdu z 19. mája 2009, zakladalo by to dôvod na obnovu konania. Po preskúmaní podaní účastníkov v pôvodnom konaní sp. zn. 12 Cpr 26/03 a predložených listinných dôkazov však nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa o jeho nevedomosti o tejto skutočnosti. To, že odborovej organizácii nebol predložený aktuálny zoznam prepúšťaných zamestnancov, uviedla vo svojej výpovedi svedkyňa G. na pojednávaní 14. apríla 2005. Vypovedala tiež, že dôvodom neaktuálnosti zoznamu bola skutočnosť, že niektorí zamestnanci uzavreli dohodu o rozviazaní pracovného pomeru. Potvrdila, že odborová organizácia požiadala o spresnenie zoznamu, avšak žiadosti nebolo vyhovené. Keďže na tomto pojednávaní bola prítomná právna zástupkyňa sťažovateľa a tiež vzhľadom na možnosť sťažovateľa ako účastníka konania kedykoľvek nahliadnuť do spisu, treba mať za preukázané, že v konaní bola skutková okolnosť týkajúca sa neúplnosti zoznamu prepúšťaných zamestnancov prerokovávaná, čiže o tejto skutočnosti mal sťažovateľ vedomosť. Rovnako je nesporné, že sťažovateľ v pôvodnom konaní mohol navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov a zabezpečiť tak ním požadovaný stav, aby sa pri rozhodovaní vychádzalo zo širšieho spektra dôkazov. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že hoci proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, nenamietal v ňom neúplné zistenie skutkového stavu. K námietke sťažovateľa, podľa ktorej bolo povinnosťou

okresného súdu vyžiadať si potrebné listinné dôkazy a samostatne zisťovať všetky významné skutočnosti, treba uviesť, že dôkazná povinnosť v občianskom súdnom konaní zaťažuje účastníka konania. Súd rozhoduje len o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. Nie je teda povinnosťou súdu v sporovom konaní, aby sám zisťoval skutočnosti potrebné na objasnenie tvrdení účastníkov konania a sám vyžiadal konkrétne dôkazné prostriedky na ich preukázanie. Podľa právneho názoru vysloveného v pôvodnom konaní skutočnosť, že poskytnutý zoznam zamestnancov nebol doplnený o údaje vyžiadané odborovým orgánom, treba hodnotiť ako irelevantnú, lebo poskytnutie týchto údajov nebolo potrebné. Krajský súd tu zdôrazňuje, že v pôvodnom konaní vyslovil súd svoj právny názor vychádzajúci z úvah a právneho hodnotenia skutkovej situácie. Je pravdou, že najvyšší súd vyslovil odlišný právny názor, avšak nemožno opomenúť skutočnosť, že sudca pri svojom rozhodovaní je nezávislý a viazaný len ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou a zákonom. Je tiež viazaný právnym názorom odvolacieho alebo dovolacieho súdu, avšak len v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia v tej-ktorej konkrétnej veci. V tomto prípade by názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. 5 Cdo 255/2008 z 19. mája 2009 nebol pre rozhodovanie okresného súdu v konaní sp. zn. 12 Cpr 26/03 záväzný, keďže sa rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu netýkalo rozhodnutia v konaní sp. zn. 12 Cpr 26/03.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 16 C 109/2010, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu voči konaniu vedenému okresným súdom mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež podotknúť, že sťažovateľ právo podať odvolanie aj využil.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 14 Co 367/2011. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ, ktorý bol v konaní o neplatnosť výpovede neúspešný, sa rozhodol podať návrh na obnovu konania vtedy, keď zistil, že vo veci iného zamestnanca žalovanej, ktorý dostal výpoveď za rovnakých okolností ako sťažovateľ, súdy zaujali diametrálne odlišný právny názor. V dovolacom konaní totiž najvyšší súd dospel k názoru, že predložením neúplného zoznamu prepúšťaných zamestnancov odborovému orgánu došlo k tomu, že odborový orgán nemohol otázku výpovede kvalifikovane posúdiť.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery, ku ktorým krajský súd dospel, považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Argumentácia krajského súdu je dostatočná a presvedčivá.

Ako na to správne poukazuje krajský súd, inštitút obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku predstavuje zásah do právnej istoty, keďže umožňuje znovu konať

a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Je preto namieste doslovná (skôr reštriktívna) aplikácia príslušných ustanovení pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania.

Ďalej je v súvislosti s riešenou problematikou podstatné, že obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré dotknutý účastník bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Obnova konania preto neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci. Takéto pochybenia sa dajú napraviť v rámci dovolania, prípadne mimoriadneho dovolania alebo aj v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom postupom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Správne a dôsledne preto postupoval krajský súd, keď sa snažil rozlíšiť také námietky sťažovateľa uplatnené v rámci konania o obnove, ktoré mali charakter nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, a také námietky, ktoré svojou povahou namietali právne posúdenie veci v právoplatne skončenom pôvodnom konaní.

Treba prisvedčiť krajskému súdu, ktorý správne ustálil, že tvrdenie o nepredložení správneho a úplného zoznamu prepúšťaných zamestnancov zo strany žalovanej odborovej organizácii by mohlo byť takou novou skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň však krajský súd dostatočným a presvedčivým spôsobom zdôvodnil svoj záver, podľa ktorého sťažovateľ už v pôvodnom prvostupňovom konaní o neúplnosti zoznamu vedel, no napriek tomu žiadne dôkazné návrhy v tomto smere nepodal. Navyše, v odvolaní proti nepriaznivému rozsudku okresného súdu nenamietal nedostatočné zistenie skutkového stavu.

Rovnako treba akceptovať aj ten záver krajského súdu, podľa ktorého v rámci obnovy konania nemožno korigovať právne závery z pôvodného konania, podľa ktorých otázka úplnosti a správnosti predloženého zoznamu prepúšťaných zamestnancov nie je relevantná. Okolnosť, že v inom konaní (skutkovo i právne obdobnom) dospel najvyšší súd

k opačnému právnemu záveru, nezakladá prípustnosť obnovy konania, pretože ide o odlišné právne posúdenie veci, ktoré v rámci obnovy konania nemožno riešiť.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2012